

καὶ εἰς διάσημος συγγραφεὺς φθάνουσιν εἰς τὴν κόλασιν, ἀμρότεροι δὲ καταδικάζονται, ὁ μὲν ὡς καταχραστὴς τὴν ἰσχύον τοῦ βραχίονος αὐτοῦ, ὁ δὲ τὴν τοῦ καλάμου του· ὁ συγγραφεὺς νομίζει ὅτι αὐτὸς ἐκ τῶν δύο εἶναι ὁ καλλίτερος κλέπτῃς, ἀλλ' αἱ Ἑρρινῆες, ἐκ τῶν κεφαλῶν τῶν ὁποίων ἀνορθοῦνται ὄφεις, κρίζουσιν εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ· «Διὰ τὸν ἄλλον πυρὰ φαινή καὶ ἔψοσις ταχεῖα, διὰ σὲ δὲ βραδεῖα καὶ ἀτελεύτητος τιμωρία! Ὁ ἄλλος μόνον ἐπὶ ζωῆς του ἔβλαψεν, ἐνῶ σὺ ἐνέχυσες ἐν τοῖς συγγράμμασί σου λεπτόν καὶ διαρκὲς δηλητήριον! Σὺ διέφθειρας δλόκληρον κράτος καὶ σὺν τῇ μελλούσῃ γενεᾷ καὶ τὰς μελλούσας!»

Μετὰ τὸ πρὸς τοὺς συγγραφεῖς διδόμενον μάθημα ἔρχεται ὁ Κρυλῶφ εἰς τοὺς ῥώσους ἀνθυπάτους τοὺς διοικούντας τὰ ἀπώτατα μέρη τῆς ῥωσικῆς αὐτοκρατορίας. «Ἄνω ὁ Θεός, μακρὰν δὲ ὁ τσάρος», λέγει ῥωσικῆ παροιμία, ὁ δὲ Κρυλῶφ καὶ πάλιν μεταφέρει ἡμᾶς εἰς τὴν κόλασιν. Ἀφικνεῖται ἐκεῖ εἰς σατραπῆς τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας. «Τί ἔκαμες εἰς τὸν ἐπάνω κόσμον; τὸν ἐρωτᾷ». «Φεῦ! ἀποκρίνεται ὁ σατραπῆς, κακὴ ἦτο ἡ ὑγεία μου καὶ δὲν ἐδυνήθην ν' ἀσχοληθῶ περὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς ἐπαρχίας μου». Εἰς τὴν ἀπάντησιν αὐτῆν οἱ κριταὶ πέμπουσιν αὐτὸν εὐθὺς εἰς τὸν παράδεισον. Βλέπει τις τὴν ἔννοιαν τῆς σαφοῦς ταύτης ἀλληγορίας. Ὁ Κρυλῶφ πολλαχοῦ ἄλλοθι ἐπολέμησε τὴν προσωπικὴν ἐξουσίαν, ἀλλαχοῦ δὲ ἐπιπίπτει κατὰ τῶν καταχρήσεων τῆς δικαστικῆς ὀργανώσεως, καὶ ὑπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀλώπεκος ἐναγούσης ποτάμιον λάβρακα, ὅστις εἶναι ὁ προμηθευτὴς αὐτῆ ἰχθύον, καὶ καταδικάζουσι αὐτὸν νὰ βιβθῆ εἰς τὸ ὕδωρ, διότι ἔκτακτος τιμωρία ἀπαιτεῖται κατὰ τοῦ ληστοῦ τούτου, δεικνύει ἡμῖν τὸν εἰς τὴν διαφθορὰν ἐπιδικτικὸν δικαστὴν ἀλλαχοῦ παρουσιάζει ἡμῖν εὐγενεῖς, νομίζοντας ὅτι ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς αὐτῶν ἀπαλλάσσονται τοῦ εἶναι ὠφελιμοὶ ἄνθρωποι.

Κατὰ τὸ μέγα τῆς ἐν Ῥωσσίᾳ δουλείας ζήτημα ὁ Κρυλῶφ ἐτάχθη ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς φιλάνθρωπίας, τοῦτο δὲ ἀπῆτει θάρρος, γενόμενον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου. Ἐνταῦθα παρουσιάζει ἡμῖν ἀηδόνες, ἀλλ' αἰχμαλώτους ἐν κλωβῶ ἄδουσιν τὰ δύσμοιρα ταῦτα πτηνὰ, ἐλπίζοντα νὰ κάμψωσι τὸν δεσμοφύλακα αὐτῶν ἀλλὰ φεῦ! ὅσον ἄδουσιν ταῦτα, τοσοῦτο ἐκεῖνος ἤδεται ἐκ τῶν ἄσμάτων αὐτῶν, ἥμιστα δὲ σκέπτεται ν' ἀπολύσῃ αὐτά. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ λαὸς ἐργάζεται, ὡσπερ ἄδουσιν αἱ ἀηδόνες· ἀλλ' ὅσον περισσότερο ἐργάζεται, τοσοῦτον ὀλιγώτερον οἱ ἐκ τῆς ἐργασίας του ὠφελοῦμενοι θὰ θελήσωσι νὰ στερηθῶσιν οὐδὲ δρέπουσι καρπούς. Ἀλλαχοῦ παριστάνει φύλλα μεγάλης δρυὸς, ὑ-

περήφανα ἐπὶ τῷ ὅτι ἀποτελοῦσι τῆς κοιλάδος τὸν κόσμον, συναγείροντα τοὺς ποιμένας ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτῶν καὶ τὰς θωπείας τοῦ ζεφύρου δεχόμενα. Φωνὴ ἀκούεται κάτωθεν· «Καὶ ἡμεῖς; Μήτοι τέλειον λησμονοῦσιν ἡμᾶς;» Τὴν φωνὴν ταύτην βάλλουσιν αἱ ῥίζαι, αἱ τὸν χυμὸν καὶ τὴν ζωὴν παρέχουσαι· ἀλλ' ἐπειδὴ σκοτεινὸν αὐτῶν τὸ ἔργον, οὐδεὶς προσέχει εἰς τοῦτο. Ἐπεμβαίνει τότε ὁ ποιητὴς καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος αὐτῶν συνηγορεῖ· αἶρει εὐγλωττον ὑπὲρ τῶν καταδυναστευομένων διαμαρτύρησιν, καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἀκούεται.

Ἴδου τίνων ἕνεκα λόγων πλὴν τῆς ποιητικῆς λαμπηδόνος καὶ τῆς ἀρετῆς τὸ ἔργον τοῦ Κρυλῶφ τοσοῦτον δημῶδες τυγχάνει ἐν Ῥωσσίᾳ. Ὁ Κρυλῶφ ἠρμήνευσεν ἐν εἰκόσιν αἰσθηταῖς, ἐκεῖνο ὅπερ συγκεχυμένως ἐταράσσετο ἐν ταῖς καρδίαις πάντων· κατέδειξε τὰς καταχρήσεις καὶ τὰς ἀδικίας γεγηρακυίας κοινωνίας, κατασταλείσας ὑπὸ τῆς ἐναργείας τῶν ἐμμέσων τούτων μαθημάτων.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * * * Κερδίζομεν τὰς συμπαθείας τῶν ἀνθρώπων, λαμβάνοντες αὐτοὺς οὐχὶ ὅποιοι εἶνε πραγματικῶς, ἀλλ' ὅποιοι ἐπιθυμοῦσι νὰ φαίνονται. Θέλει καταστῆ ἐχθρὸς ἡμῶν ὁ ἐννοήσας ὅτι τὸν ἐμμαντεύσαμεν.

* * * * * Δυπηρὸν καὶ ἀνόητον τὸ ἐκλαμβάνειν τὰς χιμαίρας ὡς πραγματικότητάς· ἀλλ' εὐτυχῆς καὶ συνετὸν τὸ θεωρεῖν τὰς πραγματικότητας ὡς χιμαίρας.

~ ~ ~ Ὁ «Ῥωσικὸς κόσμος» ἐδημοσίευσεν γαλλιστὶ τὸ ἐξῆς λογοπαίγνιον, ὅπερ καὶ ἡμεῖς γαλλιστὶ καταχωρίζομεν, διὰ τὸ ἀδύνατον τῆς μεταφράσεως :

«Ἐν τῷ παλατίῳ τοῦ Δολμαβαξῆ ὑπάρχει χρησιμολόγος τις ἡχῶ, ἦν οἱ Σουλτάνοι συμβουλεύονται ἐν στιγμαῖς ὑπερτάτου κινδύνου. Τοῦτο ἐπ' ἐσχάτων ἔπραξε καὶ ὁ Ἀβδούλ Χαμιδ.

— L'Angleterre ! ἀνεβόησεν—Erre ! ἀπακρίνατο ἡ ἡχώ.

— Les Autrichiens !—Chiens !

— La Prusse !—Russe !

— Mes pachas !—Achats !

— Et Suleyman !—Ment !

— Mais j'ai Moukhtar—Tard !

— Qu'ai je pour payer les milliards—Liard !

~ ~ ~ Ἡρώτησάν τινά ποτε, τίς ἡ διαφορὰ μετὰ τῶν ἀγαλμάτων καὶ τῶν μεγάλων ὑποκειμένων ἐνὸς τόπου· «Ὅσον πλησιάζει τις πρὸς τὰ ἀγάλματα, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, τῷ φαίνονται μεγαλήτερα, ὅσον δὲ τις πλησιάζει τοὺς μεγάλους, τῷ φαίνονται μικρότεροι».